

ΤΟΥ Παναγιώτη Σωτήρη

Τα όσα συνέβησαν στο Eurogroup της 16ης Φεβρουαρίου απέδειξαν για άλλη μια φορά ότι η ΕΕ είναι το πιο αντιδραστικό, αντιδημοκρατικό και αυταρχικό θεσμικό κατασκεύασμα στην Ευρώπη μετά το ναζισμό.

Από τη είχαμε μια ελληνική κυβέρνηση που στην πραγματικότητα αποδεχόταν το ληστρικό χρέος, δεσμευόταν για δημοσιονομικά πλεονάσματα (άρα για λιτότητα ως προς τη δημόσια δαπάνη), ήθελε μια παράταση της τωρινής σύμβασης αλλά και διεκδικούσε να μην κάνει το σύνολο των ιδιωτικοποιήσεων που είχε δεσμευτεί η προηγούμενη και να ακυρώσει ορισμένες από τις ανατροπές στις εργασιακές σχέσεις. Και που στη διαπραγμάτευση της «νέας συμφωνίας» θα ήταν έτοιμη να συζητήσει διάφορα. Στην πραγματικότητα πιο υποχωρητική δεν θα μπορούσε να είναι...

Φαινομενικά και σε οποιαδήποτε άλλη συνθήκη αυτό θα φαινόταν ένα λογικό σημείο συμβιβασμού. Και θα του ασκούσαμε κριτική γιατί είναι πιο πίσω ακόμη και από το «πρόγραμμα ΔΕΘ».

Ωστόσο, -και εδώ είναι που βγαίνει το πραγματικό πρόσωπο της «Ενωμένης Ευρώπης»- ούτε καν αυτή η πρόταση δεν γίνεται δεκτή! Οι φραστικές διαφορές των δύο «προσχεδίων» έδειξαν ότι αυτό που μετράει για την Ευρωπαϊκή Ένωση (στο σύνολό της και όχι απλώς για τους Γερμανούς) δεν είναι καν η αποπληρωμή των δανείων. Είναι η πλήρης κατάργηση κάθε έννοιας λαϊκής κυριαρχίας και η επιβολή ενός συγκεκριμένου μοντέλου ακραίου νεοφιλελευθερισμού.

Το πείραμα Ελλάδα δεν αφορούσε απλώς την επιβολή «λιτότητας». Αφορούσε το εάν και κατά πόσο η ΕΕ μπορεί εκμεταλλευόμενη τη συνθήκη μειωμένης κυριαρχίας που είναι «δομικά» εγγεγραμμένη στη συγκρότησή της εξαρχής, να αλλάξει το «θεσμικό και κοινωνικό DNA» μιας χώρας.

Αυτό εξηγεί γιατί οξύνεται τόσο πολύ η σύγκρουση. Και ακόμη και εάν υπάρξει μια πρόσκαιρη «συμφωνία - γέφυρα» (με τις ανάλογες φραστικές ακροβασίες) στην

διαπραγμάτευση «των τεσσάρων μηνών» πάλι το ίδιο πρόβλημα θα προκύψει, πάλι τον ίδιο εκβιασμό για λιτότητα, ιδιωτικοποιήσεις και αλλαγές στα εργασιακά και το ασφαλιστικό θα έχουμε.

Ο εκβιασμός στην ΕΕ δεν είναι η εξαίρεση αλλά ο κανόνας.

Απέναντι σε αυτό τον εκβιασμό το «ούτε βήμα πίσω» δεν μπορεί παρά να αναγκαστικά να είναι «ρήξη εδώ και τώρα».

Παραμονή μέσα στο χρέος και στο ευρώ θα σημαίνει διαρκή πίεση για λιτότητα και διαρκή “πίεση για μεταρρυθμίσεις”, θα εξαρτά την όποια ανακούφιση του λαού από τις διαθέσεις του ευρωδιευθυντηρίου, θα διακυβεύει την παραγωγική ανασυγκρότηση.

Ότι ήδη ο λαός στο δρόμο αρχίζει και λέει το «αν είναι να μας εκβιάζουν, μήπως να ξαναγυρίσουμε στη δραχμή» και ότι αρχίζει και σπάει ο φόβος (παρά την επένδυση στο φόβο για το “Grexit” ακόμη και από την τωρινή κυβέρνηση), σημαίνουν ότι ένας άλλος δρόμος ανυπακοής, ανάκτησης της εθνικής και λαϊκής κυριαρχίας, και συλλογικής προσπάθειας για την πραγματική δημοκρατία και την ανασυγκρότηση της κοινωνίας δεν είναι μόνο αναγκαίος, αλλά και εφικτός.

Το πλατύ - και αναγκαία αντιφατικό - κίνημα αντίστασης στον εκβιασμό που έχει ξεδιπλωθεί, πρέπει και λόγο να αποκτήσει και διεκδίκηση πολιτική να αρθρώσει. Η ριζοσπαστική και αντι-ΕΕ Αριστερά μπορεί να συμβάλει ώστε το «ούτε βήμα πίσω» να γίνει μαζική παλλαϊκή απαίτηση για «φτάνει πια με τους εκβιασμούς - ρήξη τώρα με χρέος και ευρώ για να ξημερώσει πραγματικά η ελπίδα», για να γίνει ο ίδιος ο λαός η αξεπέραστη και απαραβίαστη «κόκκινη γραμμή».

Πηγή: ektosgrammis.gr